

Menneske, som forsørger os eller vore, naar vi ikke selv kan det? Er der noget Menneske, som blot spørger om det? Vi bliver nødte til at tage Konsekvensen af vor Stilling i et Samfund, der hviler paa privat Ejendomsret og det frie Næringsliv. Kan vi ikke forsørge os selv eller vore, hvad enten det er paa Grund af manglende Arbejdskraft eller tilstødende Uheld af den ene eller anden Art, er vi henviste til det offentlige. Jeg ved ikke af, at der er noget Sted, hvor vi kan blive hjulpet under saadanne Forhold.

Jeg maa altsaa hævde, at vor Stilling til Lovforslaget intet har med vor Følelse for de smaa i Samfundet at gøre, der er ingen, der har Ret til at sige, at den ene her i Salen føler mere end den anden for underernærede eller sultne Børn, men man er nødt til at anlægge et politisk Synspunkt overfor disse Spørgsmaal. I den Form, i hvilken Lovforslaget er opstillet her, kan jeg ikke gaa med til det. Det undrer mig ogsaa, at man ikke, da der har været et andet Lovforslag fremme, det, som blev kaldt et Kompromisforslag, og som er blevet enstemmigt vedtaget her, er blevet staaende ved det og paa den Maade dog havde faaet en Del, omend ganske vist ikke alt, hvad man ønskede. Det kunde dog være — jeg vilde anse det for sandsynligt —, at naar et saadant Lovforslag havde vundet Tilslutning i dette Ting, vilde det blive gennemført i det andet Ting. Jeg vil foreslaa Nedsættelse af Udvalg, og i dette vil jeg ligesom de andre Herrer gøre mig Umage for, at vi kan komme til en saadan Form for Lovforslaget, at man kan faa det ført igennem.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Wimblad*): Jeg takker den højtærede Minister for den Velvillie, hvormed han modtog Lovforslaget. Ministeren antydede, at han kunde tænke sig, at vi føjede November Maaned til de Maaneder, i hvilke Skolebespisning kunde finde Sted. Jeg takker Ministeren for denne Udtalelse. Det vil være os en stor Glæde, hvis Lovforslaget kan faa den Tilføjelse; og naar vi ikke selv har yovet at foreslaa dette, er det kun paa Grund af Beskedenhed og for at faa Lovforslaget saaledes, at det lettest passerede Rigsdagen. Jeg takker

ogsaa de to Ordførere for Venstrepartierne her i Salen for den Velvillie, hvormed de har modtaget Lovforslaget. Det giver mig Haab om, at Lovforslaget vil komme i en god Skikkelse ud af den Udvalgsbehandling, der maaske forestaar, og at Lovforslaget vil blive mødt med Velvillie, naar det kommer til Landstinget. Vi raader ikke for, hvorledes det høje Landsting vil stille sig, men vi kan leve i Haabet om, at den demokratiske Bevægelse, der er oppe i Folket, og som giver sig Udslag Gang paa Gang, ogsaa maa virke bestemmende paa Landstinget og stemme det midt overfor Lovforslaget.

Det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen) og Ministeren antydede, at Lovforslaget af 1912, der blev vedtaget her i Salen og standset i Landstinget, burde vi have forsøgt paa endnu en Gang at sende op til Landstinget. Jeg antydede i Gaar de Grunde, som har bestemt os til ikke at gøre det, og jeg skal tilføje en endnu, nemlig den for Lovforslagets Skæbne i Landstinget meget væsentlige Omstændighed, at Venstres Kultusminister den Gang, Hr. Appel, selv ødelagde Lovforslaget i Landstinget ved sine Udtalelser der. Han udtalte nemlig, da Sagen var til første Behandling i Landstinget — det findes i Landstingstidende for 1911—12, Sp. 1408 —, at han selv fandt, at Lovforslaget egentlig var uformødent. Det er klart, at naar en Minister fremsætter et Lovforslag for et Ting med den Motivering, at det er overflødigt, nedsabler han det, og hver Gang en af Lovforslagets Venner vil tale for Lovforslaget, bliver han af Modstanderne mødt med den Indvending: Hr. Appel har selv sagt, at det er overflødigt. De vil kunne forstaa, at ogsaa det har bestemt os til ikke at bringe dette Lovforslag igen til Landstinget i den Skikkelse, det har faaet ved Folketingets Vedtagelse 1912. Men det mærkelige er, at det, Ministeren sagde, var paa en Maade rigtigt.

Det Lovforslag, som er vedtaget her nede, er overflødigt, fordi det ikke indfører en ny Praksis for Børns Bespisning i Skolerne. Bespisningsloven af 1902, der nu er gældende Lov, hviler paa to Principper, nemlig for det første paa det Princip, at Bespisningen kun maa afholdes af private Foreninger, og endvidere, at Kom-